

ikke være Meningen, at, naar en Rejse f. Ex. er 6 Miil, og den Bedkommende reiser paa Jernbane de 5 Miil, han saa faaer 16 Sk. for den ene Miil. Det antager jeg ikke er Meningen. Der skulde formodentlig have staaet: „For den Deel af Rejsen, der ikke kan tilbagelægges tilføes eller med Jernbanebefordring, faaer den Værnepligtige 16 Sk. for hver Miil udover 5 Miil“. Det antager jeg har været Meningen, og i den Retning vil jeg tilraade at foretage en Ændring.

Ordføreren: Hvad angaaer de Svarende, som ere komne frem mod Ændringsforslagene, være det mig tilladt først at optage den Ytring, der nu saldt fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Chr. Rimestad) med Hensyn til Redactionen af det under Nr. 3 fremsatte Forslag. Det ærede Medlem meente, at det ikke tydeligt fremgik af Forslaget, saaledes som det nu er affattet, at Meningen var den, at for hver Miil udover 5 Miil, som ikke kan tilbagelægges tilføes eller paa Jernbane, faaer den Værnepligtige 16 Sk. pr. Miil. Det ærede Medlem meente, at Meningen først blev klar, naar Ordene „udover 5 Miil“ bleve hængte bag ved „16 Sk. pr. Miil“. Skjøndt jeg høier mig for det ærede Medlems juridiske Skarpsindighed, kan jeg dog ikke see, at det gjør nogen Forskjel, enten der staaer: „For den Deel af Rejsen udover 5 Miil, som ikke kan tilbagelægges tilføes eller med Jernbanebefordring, faaer den Værnepligtige 16 Sk. pr. Miil“, eller der staaer: „for den Deel af Rejsen, som ikke kan tilbagelægges tilføes eller med Jernbanebefordring, faaer den Værnepligtige 16 Sk. pr. Miil udover 5 Miil“. Jeg formaar virkelig ikke at see, at der er nogen Forskjel herpaa. Der siges efter min Mening accurat det Samme; men det er jo muligt, at det i dette Øieblik er min Feil, og, da jeg som sagt høier mig for det ærede Medlems juridiske Skarpsindighed, skal dette Punkt ganske vist komme under Overveielse inden 3die Behandling. — Jeg maa tillade mig paa Udvalgets Vegne at udtale min Glæde over, at den høitærede Justitsminister, som vi have hørt, har foretaget den Beregning, som det laa ikke saa lidt udenfor Udvalgets Evne at fore-

tage, og at Resultatet har vist sig, at være saa gunstigt, at Beløbet, hvis jeg ikke ganske misforstod den høitærede Minister, ifølge Forslaget under Nr. 3 ikke vil blive bragt meget op over det af den høitærede Minister i Motiverne ansatte mindste Beløb (Modsigelse af Justitsministeren). Det er kun en omtrentlig Beregning, der foreligger, men for at tydeliggjøre, hvad jeg mener, skal jeg bemærke, at de i Motiverne omtalte 12,640 Rd. ville efter Forslaget under Nr. 3 blive forøgede med lidt over 2,500 Rd.; saaledes forstod jeg den høitærede Minister (Justitsministeren: Det bliver 15,000 Rd.). Ja, det er ganske rigtigt. Naar jeg har sagt: „Det mindste Beløb, som Ministeren har anført“, da sigtede jeg derved til, at Ministeren mod Slutningen i Motiverne har anført, at man ikke har taget Hensyn til den Forskjel, som fremkommer ved, at Underofficerer og Officerer nu skulle behandles paa en anden Maade end hidtil. Det er netop i Genhold til det Udtryk, som den høitærede Minister selv har brugt i sin Motivering, og som findes i Motivernes sidste Spalte, nemlig, at Underofficerer og Officerer nu i Genhold til den gjældende Lovgivning faae de samme Marschpenge som de Mentge, at vi ere komne til det Raisonnement, hvortil vi ere komne, naar vi i Betænkningen sige, at der her i § 1 indføres noget Nyt ved den Forskjel, som gjøres mellem Mentge, Underofficerer og Officerer. Jeg kan nu, efter hvad der er fremkommet, ikke paa nogen som helst Maade indsee, at det ikke er correct, hvad Fleertallet i Udvalget har foreslaaet med Hensyn til § 1. Den høitærede Justitsminister sagde, at jeg i mit første Foredrag ved Motiveringen af dette Forslag væsentligt var gaaet ud fra et demokratisk Standpunkt, men dette maa jeg bestemt benægte. Jeg yttrede nemlig ganske i Almindelighed, at, foruden hvad jeg ellers havde nævnet, var det ogsaa et sundt og smukt demokratisk Princip, som vi søgte at gjøre gjældende; men jeg maa paa det Bestemteste benægte, at jeg væsentligt er gaaet ud derfra. Jeg er væsentligt gaaet ud fra, hvad Udvalget ansaae for det Principrigtige, og efter min og Fleertallets Mening er det netop principrigtigt, at en Lov, der